

FERDINANDY GYÖRGY

Intercity

Éjfélkor az udvarban abbahagyták a nótázást. Kinyithattam az ablakokat. A kollégium a Tisza partján épült, közvetlenül a gát alatt. A vasúti híd itt lehet a közelben, egész este dübörögnek rajta a vonatok.

Felhúztam az ébresztőt, összepakoltam a holmimat. Ebben a szakmában megtanulja a fegyelmet az ember. Felkel, lefekszik. Elalszik, felébred, óra nélkül is percre pontosan.

Hajnali négykor átkocogott a hídon egy tehervonat. Inaktiváltam a vekkert, fogat mostam, lenyeltem a gyógyszerimeket. A szobát bezártam, a kulcsot (súlyos fakocka volt a karikán) otthagytam a portán. A bejáratot nem őrizte senki. Az épületben mindenki aludt.

Végigmentem a főutcán. Ilyenkor reggel még nincsenek buszok. A tarisznyám nehéz volt: öt liter bor, három plastikpalack húzta a vállamat.

A vasúti síneknél, a híd alatt jobbra fordul az ember. Innen már csak egy kilométer az állomás. A bokrokban mocoogtak a madarak.

A célegyenesben állt belém a görcs. Már láttam a pályaudvar épületét: biztattam magam, hogy odáig most már kibírom.

Hát nem: előnt a verejtek. Van valami cserje a töltés alatt, odaállok. Éppen idejében. Erre nem gondoltak, amikor kivágták belőlem az izmokat.

Letolom a gatyámat: csurom víz vagyok. A farzsebemben mindig tartok papírt, de hozzáférni nem, könnyű, így, hétrét görnyedve, szabad ég alatt. Nincs mivel szárazta törölni magam.

A híd alól gépkocsik közelednek. A reflektorok végigpásztáznak a bokrokon. Iskolásokat visznek a reggeli vonathoz. Fel kellene húzni a nadrágomat.

Annak idején, az árok partján mindig volt útilapu. Húsos, zöld növény. Most, sehol semmi. A mogyorónak apró, érdes levele volt. Mire fölérek, már a váróterem előtt sorakoznak. – Ez volt az a bácsi? – kérdezik. Egy tömpe ujjacska rám mutat.

A mosdó szerencsére nyitva. Bezárkózom, kiáztatom a holmimat. Van még húsz perc az indulásig, az alatt megszáradhatok.

A vasúti hídon már dübörög a szerelvény. Állok a peronon. Az *intercity*n, számozzák az ülőhelyeket. Kiszámítom, hogy hol áll meg az enyém. Azután begördül a vonat.

Fűtenek, a farmer kőkemény. Egyedül vagyok a kocsiban.

– Még mindig élsz? – kérdezte tőlem tegnap a londoni kiadó. Ácsorogtunk a Rákóczi pince előtt. Tizenegyre volt hirdetve az ünnepély, de a kútból már most is vörösbor csobogott.

A kiadó komor volt és kövér. A felesége tartotta neki a poharat.

– Élek – feleltem vállvonogatva.

– Amíg dolgozni tudsz! – helyeselt az asszony.

– Dolgozni!

A pince ajtaját kinyitották.

– Miért? – Nem írsz?

Megtapogattam a nadrágzsebemet.

– Dehogynem. De mit!

– Hát – mondta az asszony – ezt én nem tudhatom.

Megindultunk lefelé a hűvös lépcsősoron.

A hordók körül már topogott félszáz öregember. A kiadó itta a hárslevelút és hallgatott. Ittam én is, összekoccintottuk a két talpas poharat.

Ez volt az a fiatalember, akinek odaadtam a Mosoly Albumát, az első kéziratomat?

– Ki tudja! – mondta, és leemelt a tálcáról egy poharat.

Mással nem is beszéltem a tanácskozás három napja alatt. Nem olvastam fel a hozzászólásomat sem. A közelmúlt történetét megírni nem nekem való feladat. Minek erőltetném! Lehet, hogy számomra nincs itt már semmiféle feladat.

– Az a baj – mondta a londoni kiadó –, hogy téged nem lelkesítenek a nagy szavak.

Hát nem. Pedig nálam jobban ki tudná, hogy ez volt a mi életünk értelme, ez a forradalom.

– Csilla? – kérdezte az asszony.

– A könyvtárban maradt – feleltem. Ő sem szereti a szónoklatokat.

Ezek pedig itt, mint a struccmadár. Erkölcsi megtisztulásról beszélnek, és nem mosnak fogat. Kvaterkázunk, közben pedig, odakint a nagyvilágban, le-mészárolják a nyomorultakat.

– Mit tegyünk! – vonogatta a vállát a kiadó, akinek negyven éve odaadtam az első kéziratomat.

– Népünk évszázados álma! – mondta az ünnepi szónok a pódiumon.

Ennyi. Az előadásokat végigaludtam. A szünetekben senki sem jött oda hozzám. Most pedig itt, ebben az üres kocsiban.

*

Lapozgatom a jegyzeteimet. Túl sok helyen éltem. Fordítgatom a szavakat. Itt van mindjárt ez az *everglades*. Szó szerint, örökláp. Kihúzó. A mocsárral sem lehet összeházasítani. Az öröknek és a mocsárnak nálunk más vonzata van.

A szerelvény megkerüli a hegyet. Alvó vulkán. Fent, a csúcson, már süt a nap. Vadvízország? Nádirigók, vándormadarak? Az *everglades* nem ilyen otthonos. Annál hatalmasabb. Lápvilág? Feljegyzem, kihúzó.

Itt tartok, amikor betódul az iskola. Rossz kocsiba szálltak, most találták csak meg a helyüket.

– Leülni! – kiabálnak a pedagógusok.

– Ósmocsár! – jut eszembe. Ezt azért még gyorsan felírom.

A nadrágom tör, ropogásra száradt. Érzem magamon a szagot.

Három kislány szorong szemben velem. Kuporognak, maguk alá húzzák a lábukat. A szösze, amelyik szemben ül, a szoknyácskáját húzogatja. Néz. Elszégyellem magam, de ő nem. Kipirul az arca, látott ott a töltés alatt, a szeme azt mondja: te voltál, láttalak!

Megpróbálok aludni. A kis szóke feláll, kimegy, visszajön. Egyenesen az arcomba bámul: na, mi van? Mond valamit a barátnőjének is. Kuncognak, nézik a nadrágomat. Elönti a vér a fejem. Erre nem gondoltak, amikor kivágták belőlem a daganatomat. Jó, jó, van tartály és szelep. *Control pump, urinary sphincter*. De a bélsár! És az, hogy ha rám néznek, szétpattan az agyam!

Tudom már, hogy kire hasonlít ez a kis pimasz. Jutkának hívták, tánciskolába jártunk. A Szövetség utcában lakott.

Nem felejtett el; ugye, milyen hihetetlen? A hűség valami egészen furcsa, beteges dolog. Nemrég küldött egy búcsúlevelet. Írjal a pipacsokról, kérte. „Mielőtt meghalok.” Ez az utolsó kérése. Volt valami oka rá, de hogy mi, azt ma már nem tudom.

Hát jó. Szerencs után a mezők pipacsoktól pirosak. Jutka. Lehet, hogy ő lett volna az egyetlen. Azt, akit az ember kamaszkorában könnyelműen elszalaszt.

Szemben, a kislányok már alszanak. A világorradalomból mára csak ez a vonatút maradt.

Mindegy. Ebben a szakmában megtanulja a fegyelmet az ember. Írom a penzumomat.